

Скендер Бега Фата

Јадног љета о Петрову дану
Како зора са истока бану
Поранила Скендер Бега Фата
На претила појаха дората,
А стару је измолиа мајку
Да је пусти на воду Миљацку,
Оде була од хлада до хлада
Испод бјела Сарајева града,
Крај Илиће на дорату прође
И на Врело Босне воде дође,
Ђе претила одјаха дората
Па се чуду зачудила Фата,
Дивној песми по дрвећу птица
И бршљану с, високих литица
Хладовини дебелих хрстова
Опојноме мирису борова,
Висинама танковитих јела
Што прекрише оближња ждријела,
Шаренилу планинског цвијета,
Рај небески овога свијета.
У хладу се млада одморила
Са извора хладне воде пила
Па се око себе окреташе,

Ко да неког по гори тражаше,
А кад виђе да никога нема,
Поче цура рухо да распрема
Па се скиде ко кад је рођена
А у воду уђе до кољена,
Сину Фата ко сунце с, небеса
Ко да није од крви и меса
Него да је са друге планете,
Још кад косе низ леђа расплете
Паде коса на ситне увојке,
Заиграше груди у ђевојке
А бијело лице порумени
Ко јабука у дугој јесени.
Па се стаде ђевојка купати,
По ријеци к,о лабуд пливати
У љепоти уживаше млада,
Док евоти јада изненада
Бану хајдук из горе зелене
А кад виђе хаљине свилене,
Босни води на обалу приђе
Скаменисе кад очима виђе
Љепотица без блузе и скута,
Као да је краљица Теута.

И док ову љепоту гледаше
У бунилу сам себе питаше,
Дал је вила или је ђевојка?
У то цура угледала момка
Па од стида млада заплакала
И кроз сузе момка преклињала:
Ко Бога те молим каурине,
Додај мени свилене хаљине
И приведи дебела дората
Да ћу теби ђердане са врата,
Хајдук Фати одело додаде
А она му говорити стаде:
Одакле си скоје си планине,
И како те зову каурине?
Видим да си од соја доброга
И јуначког рода поштенога,
Дабогда се мајци позлатио,
кад си моје хаљине вратио.
Он јој поче зборит на тенане,
Ја сам главом Грујичић Јоване
Син најмлађи Грујице нејака,
Мио унук Старине Новака
Из зелене горе Романије,
Ђе но турчин привирит не смије.

Јутрос пођох игманскоме бану,
Да му ћерку запросим Стојану
Са којом се мислим оженити,
И гнијездо свити и савити.
Но ћу тебе упитат туркињо,
Прелијепа земаљска Богињо,
Одакле си од кога си града,
И шта тражиш по планини млада
Без заштите и без пратиоца,
Да нијеси побјегла од оца.
А она му говорити поче,
Чујеш мене с, Романије момче
Ја сам ћерка силног Скендер Бега,
Јутрос пођох од баба мојега,
Низ Миљацку ријеку студену,
Да прошетам кроз гору зелену
Па ме ова љепота опиала
Боље да сам ногу поломила
Но што остах без поноса свога,
и обруках мила баба мога,
кога слуша царе из Једрена
а давно сам влаше испрошена,
за везира из града Травника,
Још невиђех мога вјереника,

Треба да ме води о јесени,
Шта учињех куку ти га мени.
Грдно ће ме изрезилит мајка
Па замоли Јована јунака,
Моју бруку не причај никоме,
Ни турцима нити роду своје
А ја ћу ти послати дарове,
Што их везох за моје сватове,
Послаћу ти кошуљу свилену
Са нитима златним извезену,
И још приде златнога прстена
У коме су два драга камена,
Према којим можеш вечерати
И поноћи гором путовати.
Јован Фату у наручје узео
Па јој грозне обрисао сузе
Пољуби је у бијело лице
Ај не плачи моја љепотице
Још јој пружи прстен и јабуку,
И стотину дуката у руку
Што бијаше са собом понио
Ако буде цуру испросио,
Да би могло да је прстенује
И ђевојку својом именује.

Фата радо биљега прихвати
Па Јована поче преклињати,
Пусти мене у моје дворове
Да ти Јово донесем дарове,
Што их спремах три године дана,
Којим могу дароват султана,
Жао ми је другом да припану,
Па још хтједе говорит Јовану
Ал он мрке засука бркове,
Рече мани ђевојко дарове,
Него јаши на дората Фато
Ти си моје и сребро и злато
Па дебеле коње ободоше
Романији планини одоше.
Кад су били близу до чардака
Угледа их Јованова мајка
Далеко је пред њих ишетала,
И од неке среће заплакала
Кроз сузе је стара говорила:
„добро дошла снахо моја мила“
Ти ми срећна и честита била,
Куд год ишла срећа те пратила
И вазда се млада веселила.
Јован Фату у цркву одведе

Прекрсти је и име нађеде
Од Фате је постанула Злата,
Па јој склопи руке око врата
И са њоме оде на конаке
На високе дрвене чардаке
У зелену гору Романију,
Да гнијездо соколова свију.